

אוֹדָה לרוח מערב

מאנגלית: רונן סוניס

את השיר הזה כתב המשורר פ"ב שלי לאחר טבח פיטרלו שבו נרמסו מפגינים בידי פרשי המשטרה. המפגינים היו חיילים ששבו ממלחמות נפוליאון למציאות קשה של מצוקה כלכלית והעדר זכות בחירה, והועזוע שעורר הטבח הביא לרפורמה המיוחלת רק כעבור יותר מעשור.

1

הו רוח מים, נשמתו של הסתו,
אתה המבריח ביד לא־נראית
עלים, בקוסם את עדת רפאיו:

המון צהבהב ושחר ולוהט,
מכה מגפה; הו אתה, המשכיב
באפל החרף, בערש קופאת

כל זרע קליל ומכנף, שמרקיב
כפגר מוטל בקברו, ושוכב עד
תבוא אחותך הכחלה באביב

לנשף בקרנה, להעיר את הטבע,
לנסך בו (בעוד כל נצן מלבלב
רועה בשמיה) ניחוח וצבע:

הו רוח פראי, שפכל מנשב;
מחריב ומצמיח; הקשב, הו הקשב!

2

אתה, שנהר מרומך הנזעם
גורף עננים שנשרו כעלה
מסבך ענפיהם של שמים וים,

שליחי הברק: שם, על גב נחשולי
הסער שלך באויר המכחיל,
כבהק תלתל על ראשה הנקלה

של איזו מאינדה, מאפק הביל
עד שיא הרקיע הנה כבר נתלות
צמות הסופה. הו אתה, המיליל

על מות השנה באחרון הלילות,
בליל שהוא קבר, כפה עצומה
שאת קמוריה יקיפו חילות

אדיה, מהם יפרצו בחמה
אש-תפת וגשם שחר: שמע, הו שמע!

3

אתה, שמתכלת קיצו האדיש
תעיר את הים התיכון, שיחלם
לקול שירתם של זרמי אלגביש

בבאיה, מול אי אבן-ספוג בדרום,
רואה בשנתו ארמונות וצריחים
בראי הגלים הבהיר מן היום,

חומות מוריקות מאזוב ופרחים:
ילאו החושים מספרם! הו אתה
השט באוקיינוס, מבקיע דרכים,

פוער במישור תהומות עלטה,
ותחת הגל, במחוזות הדממה,
כל יער נוטף נאחז בעתה

לשמע קולך ומחור מאימה,
נמוג לפניך: שמעני, הו שמע!

4

ואלו הייתי עלה בשלכת,
או עב בשמיה, או גל בימה;
ואלו כמעט השתויתי אליך

בעז; לו ידעתי חרות כשלך
כמעט, כי אתה שלוח־רסן! ואלו
הייתי נודד בשחקים לצדך

כילד קטן, כשחיי רק התחילו
וכל חזוני לא היה להם
אותך בכחי וקלות מעופי – לא

הייתי זועק בשברי: הו רחם!
שאני כעב, כעלה, כמשבר,
אפל על קוצי החיים! אדמם!

עלו של כל רגע השפיל עד עפר
אותי, בן דמותך: פרא גא ונמהר.

5

עשני לנבל שלך, כמו היער,
גם אם שלכתי מצהיבה כעליו!
על שנינו, בתאם מבקיע מדהר,

תפרט את מתקו הנוגה של הסתו.
היה נא רוחי, רוח מר ואלים,
נהי לאחד ונשבנו יחדו!

סַחֲרֵר אֶת פִּגְרֵי הַגִּיגִי כְּעָלִים
לְמַעַן יִחִישׁוּ לְדָה מְבֹרָכָת!
פִּזֹּר אֶת שִׁירִי, אֶת רִשְׁפֵי הַמָּלִים,

כְּאִפֹּר וְגַץ מִן הָאֶחָד הַדּוֹעֶכֶת
בְּכָל הַבְּרִיאָה, מֵאֲדָם לְאַחִיו!
הוּא רוּחַ, תַּהֲיִינָה שְׂפָתַי שׁוֹפְרִיךְ

וְהֵד חֲזוֹנִי אֶת הָאָרֶץ יִרְהִיב!
אִם חֲרָף קָרֵב, הִירְחַק יוֹם אֲבִיב?